

Hektorjev boj z Ahilom.

Kacih najjst sto let pred Kristovim rojstvom se je zgodilo, da so se zbrali Grei na vojno, hotéč, si osvojiti utrjeno mesto Trojo, ležeče blizu morskega brega v malej Aziji ter nazaj pripeljati Heleno, soprogo špartanskega kralja Menelaja, katero je zvijačno s seboj odpeljal kraljevič Parid. Na 1186 ladijah so prepluli morje in pristavši k bregu, potegnili ladije na kopno ter razpoložili tabor okoli velicega, silno utrjenega mesta. Mnogo je bilo med njimi slovečih junakov, ali vsem je bil kos brzonogi in nepremagljivi Ahil. Tudi Trojanci so imeli med svojimi mnogo hrabrih mož, med katerimi je bil prvak njihov vojvoda Hektor, sin kralja Prijama; nanj so se ozirali kot na svojega rešitelja kralj in vsa občina. Devet polnih let so užé oblegali Grei mesto, toda zamán; Hektor je krepko odbijal vse njihove navale in mnogo jih je njegov meč posekal pred mestnim obzidjem. In zgodilo se je v desetem leti, da se je razvnel še mnogo krutejši boj med Grei in Trojanci, in da je v tem boji ubil Hektor Ahilovega prijatelja Patrokleja. Ahil, ki v tem boji nij bil nazočen, začuvši, da je dragi prijatelj Patroklej ubit, šine k višku s svojimi vojaci, da poseče Hektorja ter se mu osvéti zaradi prijateljevega umóra.

Ugleda ga samega stoječega pri mestnih vratih. Hektor je takój pripravljen sprijeti se ž njim ter ne sluša prošenj starega Prijama, kateremu je Ahil užé mnogo sinov spravil z svetá. Da-si je Hektor pogumno čakal zopernika, vendar se ga je zbal, ko se mu je ta brzih korakov in z bliščečim orožjem bližal. Spustil se je v tek, da bi ušel strašnemu pogledu sovražnikovemu. A brzonogi Ahil ga preganja, kakor preganja razdraženi lev svoj plén; trikrat tečeta okoli Trojinega obzidja; tu končno obstane Hektor, odločivši se za boj. „Naj se konča najin boj kakor koli hoče — reče svojemu preganjalcu — a obljubiva si samo to, da se zmagovalce ne roga telesu ubitega.“ Na to odgovori Ahil zaničljivo: „nikacega dogovora ne bodi med nama, vsaj se volk ne poganja z jagnjetom!“ reksi zatoči ostro kopje v Hektorja. Brzo ugame Hektor Ahilovo nakano, pripogne se in kopje leti preko njega. „Zmotil si se,“ zavriskne, „in zdaj se ti brani, blazni klepetec!“ To reksi zažene kopje v Ahila, ali orožje je odskočilo od kovanega štíta. Potegne meč, da bi se od blizu bojeval; toda Ahil brzo dvigne kopje, predere ž njim Hektorjevo grlo in nij ga več branitelja Troje. Umirajoč je še prosil zmagovalca, naj bi mu ne oskrnil trupla; ali zamán je prosil, ker Ahil je bil grozno izjarjen zaradi izgube svojega prijatelja Patrokla in privezavši truplo Hektorjevo k svojemu vozu, vlačil ga je trikrat okoli mesta Troje pred očmi žalujočega Prijama in Hektorjeve soproge Andromahe.

Naposled se je vendar omečil, ko ga je po noči sam starec Prijam prosil za sinovo teló, podavši mu lepe novce na izméno. Tako je dal Trojancem mrtvega Hektorja, da bi ga oplakávali in potlej, kakor je bilo običajno, spalili truplo.

V.

Na pokopališči.

Danes so vsi svetniki! —

Idiva, ljubo dete, malo vèn iz mestuega hrupa, tjà, na óni tihi kraj, kjer v krilu matere zemlje počivajo telesni ostanki ubogih zemljanov! Óni, ki so bili pred nami v tej solzneji dolini, óni, katere zdaj krije črna prst — óni nas danes vabijo k sebi, da na njihovih gomilah obhajamo njihov spomin. Ne